

STEZICE

e – šolsko glasilo

OŠ Črna na Koroškem

2016/2017

MOJ ATI

Moj ati je najboljši ati,
hodi v službo in tudi v družbo.

Z menoj se rad igra
in včasih tudi prepira.
Kadar reče: «Pojdi brat!»,
mu hitro uidem spat.
Ko vzame v roke telefon,
je po hiši samo rompompom.
Mama se jezi,
ati pa se ji le smeji.

Aljaž Kunc, 4.a

Risba: Nina Germadnik, 7. b

NA ZIMOVANJU

PREŽIHOVA BRALNA ZNAČKA

Zlati bralci z reperjem Rokom Trkajem

Tudi v letošnjem šolskem letu so naši učenci pridno brali za Prežihovo bralno značko. Učenci so morali prebrati pet knjig iz priporočilnega seznama in opraviti naloge v skladu z navodili mentoric. Letos je branje uspešno opravilo 133 učencev. Med njimi je bili tudi šest zlatih bralcev, kar pomeni, da so bralno značko uspešno brali kar devet let. To so Naja Dolič, Jera Kompan, Nace Košutnik, Sara Srebre, Klara Vrabič in Martin Vrabič. Ob zaključku branja vsako leto povabimo medse slovensko avtorico ali avtorja, ki piše za otroke in mladino. Letos smo gostili gospo Cvetko Bevc, ki je zelo vsestranska ustvarjalka. Piše tako za otroke kot tudi za odrasle. Poleg proze piše tudi poezijo, radijske igre, filmske scenarije ter glasbene in gledališke igre. V svojem nastopu nam je predstavila svoja dela in nam odigrala nekaj odlomkov iz teh del. Druženje je bilo zelo prijetno, učenci pa so bili nad avtorico navdušeni. Za konec pa le še povabilo. Učenci, pridružite se vseslovenskemu branju za bralno značko tudi v naslednjem šolskem letu! T. R.

Bralno značko smo zaključili z obiskom pisateljice Cvetke Bevc

Na pohodu na Pikovo so izstopali nekateri zaščitniki prvošolčkov

Naravoslovno-športni dan na Smrekovcu

Planinski tabor na Smrekovcu

BALET PEPELKA

Režija: Matej Rotovnik in Ksenija Kovač

Narodni dom Maribor

Čas trajanja: 45 min

Za osnovnošolce so v Narodnem domu v Mariboru uprizorili balet Pepelka, verzijo Čarobne dežele. Režiserja Matej Rotovnik in Ksenija Kovač sta smiselno priredila in dramatizirala celotno igr. Izbrala sta prizore, ki so ključni in najbolj pomembni v dogajanju celotne igr. Zgodba govori o princu, ki priredi dvorni ples, da bi izbral svojo nevesto, med plesom pa opazi prelepo damo, ki zapleše balet, ki ga princ ne prepozna, zato se zateče k čarovniku na pomoč, s katerim skušata skupaj ugotoviti, kateri je bil ta skrivnostni ples. Čarobnost oblačil, scena, luč in čarovnikovo stopnjevanje napetosti so nas enostavno začarali. Pepelko je odlično zaigrala plesalka Metka Beguš, v šarmantnega princa se je prelevil Luka Žiher, sestre Ajda Šegula in Irina Milivojevič pa sta dobro prikazali odnos do Pepelke in svojo željo, da se ena od njiju poroči s princem. Čarovnika, ki je imel zabavno vlogo, je igral Matej Rotovnik. Predstavo Pepelka smo izbrali predvsem zaradi njene izredne priljubljenosti, saj je zgodba znana po vsem svetu in kar je najpomembnejše, poznajo jo vsi otroci. Namen te predstave je bil predvsem predstavitev plesa pavane, napolitanskega plesa, orientalskega in španskega plesa otrokom in jim predstaviti balet ter jim že v otroštvu vzpostaviti spoštovanje do kulture.

Naja Dolič, 9. b

Na Rotovžu v Mariboru

Pred Narodnim domom v Mariboru

Risba: Marko Napečnik, 7.b

Lutkarji po nastopu svojih lutkovnih predstav. Odigrali so lutkovne predstave Zrcalce, O veliki repi ter Sneguljčico in sedem palčkov.

Šestošolci na čistilni akciji v kraju

V okviru projekta Zdrav dih za navdih so učenci izvedli protikadilsko kampanjo. Z njo so osveščali mimoidoče na škodljivost tobaka.

Šestošolci so lepe in hkrati zelo mrzle dneve preživeli v zimski šoli v naravi.

V Mitneku so učenci na prireditvi zimski Liter literature predstavljali svojo poezijo

Za pohodnike prireditve Čez goro k očetu so učenci pripravili slastne skutine štruklje

V maju je v Žerjavu potekal dvodnevni lutkovni tabor

V Mitneku smo tudi letos zgradili čudovite snežne gradove

Športni dan z baloni. Učenci - prostovoljci iz OŠ Črna so pomoč in družbo nudili učencem iz dnevnega centra CUDV

Zaključna prireditev na OŠ Črna z obeležitvijo dneva državnosti. Ravnateljica je skupaj z gostom Samom Kozarjem podelila najuspešnejšim učencem naše šole spričevala, priznanja in pohvale.

Prvo steno gradu za znamenite Matjaževe gradove so sezidali devetošolci v centru vasi

Sodelovanje v delavnicah TIC Topla

V prizadevanju za spoštovanje človekovih pravic

"PEŠ BUS" v Črni na Koroškem

Te posebne vrste bus smo začeli voziti 23. 09. 2016. Šola se je prijavila na projekt Traffic snake, Prometna kača, pri katerem smo spodbujali trajnostne načine prihajanja v šolo. To pomeni prihajanje v šolo na kakršen koli način, razen z avtom. Takrat je ob petkih 'vozil' tudi peš bus. Učenci so to akcijo dobro sprejeli in "PEŠ BUS" je postal naša stalnica. Tako se vsak petek dobimo v Rudarjevem in na Pristavi. Oba busa imata približno enako pot do šole. Z nami gredo predvsem učenci od 1. do 5. razreda, pa tudi starejši se najdejo vmes. Na vstopnih postajah nekaj učencev opremimo z odsevnimi brezrokavniki za večjo varnost, dvignemo transparenta in pot se začne. Vsak potnik na peš busu prejme vstopnico; le-te pridno pripenjamo v posameznih razredih. Ob poti seveda pobiramo potnike in v centru Črne se oba busa združita v en velik 'PEŠ BUS'. Skupaj nadaljujemo pot do šole. Na poti se dodobra prebudimo, si kaj povemo, se nasmejimo, kratka, pripravljeni smo za delo v razredu. V vseh teh mesecih nas nista ustavila niti dež niti hud mraz. S tem načinom bomo nadaljevali do konca in gotovo tudi v naslednjem šolskem letu.

A. F.

UNESCO DEJAVNOSTI V ŠOLSKEM LETU 2016/17

Šolsko leto 2016/17 se končuje. Če se ozremo nazaj, ugotovimo, da je za nami še eno uspešno leto. Med letom smo pri različnih dejavnostih uresničevali vse štiri 'Delorsove' stebre vseživljenjskega učenja, obravnavali Unesco teme s poudarkom na svetovnih problemih, varovanju okolja in človekovih pravicah, sodelovali v številnih Unesco projektih, obeleževali mednarodne dneve in izvajali šolske pilotne projekte. Uspešno smo izvedli tudi nacionalni projekt Kralj Matjaž pod goro Peco, ki se je realiziral na dvodnevem taboru. V sklopu projekta je potekal tudi foto natečaj. Tudi letos so se nam pridružili učenci dopolnilnega pouka slovenščine v slovenskih društvih Društvo Slovencev Triglav Subotica, DS Kredarica Novi Sad, DS Kula Vršac in poslali izvirne fotografije. Učenci naše šole ter učenci Prve OŠ Slovenj Gradec in OŠ Bratov Polančičev so skupaj preživeli dva dneva. Med drugim so pripravljali 'kvočeve nudlne', izdelovali ptičje hišice, načrtovali gradnjo gradov, plesali, ustvarjali snežne gradove in se družili. M. R.

Mirovniški festival »Moč srca« v Slovenj Gradcu, september 2016

Tabor Kralja Matjaža, januar 2017

INTERVJUJI

INTERVJU **S FRANCEM PUMPASOM,**
NEKDANJIM TRENERJEM SMUČARSKIH TEKOV V ČRNI

Velikokdo se sprašuje, kako je deloval tekaški klub v preteklosti. Predstavila vam bom bivšega trenerja smučarskega teka v Črni - Franca Pumpasa.

Kje ste živeli kot otrok, kje ste se šolali?

Kot otrok sem živel v Mežici. Šolal sem se v osnovni šoli Mežica. V 1. razredu smo še imeli tablice, od drugega dalje pa smo uporabljali zvezke.

Za kateri poklic ste se izšolali?

Po končani osnovni šoli sem se izučil za mizarja v Mežici, v vajensko šolo pa sem hodil na Ravne na Koroškem.

Kdaj ste se začeli ukvarjati s športom in s katerim?

Kot pionir sem se ukvarjal s tekom na smučeh. Ko sem postal mladinec, sem bil v mladinski reprezentanci. Takrat sem tekmoval za klub Fužinar. Bil sem tudi član državne reprezentance - do leta 1965. Potem sem končal s tekmovalni in začel delovati kot trener. Leta 1972 sem v Črni na Koroškem ustanovil tekaški klub in začel trenirati pionirčke. Sklenil se je dogovor o sodelovanju s šolo.

Koliko otrok je štel klub?

Klub je štel 48 otrok in 2 trenerja. To sva bila jaz in moj brat Rudi Pumpas.

Koliko pokalov in medalj ste osvojili s klubom?

Dobili smo veliko medalj in pokalov. Kot pionirji v koroški in mariborski regiji smo osvojili vse možne pokale, v ženski in tudi moški skupini. Tekmovali smo za šolsko prvenstvo za 14. divizijo na Ravnah. Vsako leto smo osvojili 1. mesto. Pohvaliti moram vse, ampak najbolj Natašo Lačen.

Kakšni so bili vaši uspehi?

Bili smo 2. najboljši klub v Jugoslaviji. V mladinski reprezentanci jih je bilo dvanajst. Osvojili smo zlato, srebrno ter bronasto medaljo posamično ter zlato medaljo v štafeti. V člansko reprezentanco so se uvrstili trije fantje in sedem deklet.

Kdaj ste se odločili končati in zakaj?

Leta 1990 sem se odločil, da končam. Odločil sem se, da to delo prepustim mladim.

Ali se je tek na smučeh ohranil vse do danes?

Ohranil se je, ampak z manjšim številom otrok in ne tako dobrimi uspehi.

Kakšna je razlika med opremo danes in leta 1972?

Razlika je ogromna. Prej je bil dres tanjši, iz balonske svile, čevlji so bili iz usnja, prepuščali so vodo, imeli smo dokolenke in pumparice. Palice so bile iz leskovih vej z lesenimi krogi. Smučke je delal Tomaž Šipek iz jesena, breze in gabra.

Kakšno življenje imate sedaj?

Moje življenje sedaj je običajno, rad gledam zimske športe, še posebej teke. Ponosen sem tudi na to, da sem dobil zlato plaketo kot dolgoletni aktivni član Smučarske zveze.

Hvala za vaše sodelovanje!

Manca Lesjak, 8.a

INTERVJU S TRENERJEM NOGOMETA - BOŠTJANOM OPREŠNIKOM

Pogovarjali smo se z Boštjanom Oprešnikom, nekdanjim nogometašem pri NK Peca, ki je sedaj zavil v trenerske vode. Povedal nam je, kako je potekalo izobraževanje, katere ekipe je treniral in jih še ter kako potekajo treningi in turnirji.

Kako ste prišli na idejo, da bi postali trener?

Z nogometom sem se ukvarjal že od malih nog. Ta šport mi je zelo prirasel k srcu, ko pa nisem bil več zmožen sam igrati zaradi poškodbe kolena, sem se odločil, da bom postal trener.

Kdaj ste se s tem začeli ukvarjati?

S tem sem se začel ukvarjati leta 2013, pri svojih 35 letih.

Ali ste morali iti na posebna izobraževanja?

Ja, na posebna izobraževanja v Maribor. Bilo je potrebno narediti licenco za trenerja na NZS oz. MNZMB. Trenutno imam licenco C, kar pomeni, da lahko vodim mlajše kategorije U7, U9, U11 ter kadete in mladince do prve lige, pravilni naziv pa je strokovni delavec v športu.

Kako dolgo ste se izobraževali?

Vse skupaj tj. teorija in praksa in izpit - kakšen mesec, mogoče več.

Ali sedaj trenirate kakšno ekipo?

Ja, sedaj treniram ekipo U9 pri Nogometnem klubu Peca v Črni na Koroškem.

Je to vaša prva ekipa ali ste trenirale še koga pred tem?

Kot trener sem v letu 2013 vodil ekipo kadetov NK Peca ter ekipo U7. V letih 2014 in 2015 sem vodil samo ekipo U7. V tekoč sezoni, tj. 2015/16, pa vodim ekipo NK Peca U9.

Kakšne uspehe imate z vašo sedanjo ekipo?

Pri mlajših selekcijah se rezultati ne beležijo, zato uspehi ter tekmovalnost nista v ospredju. Velik poudarek je na samem dožemanju nogometa kot kolektivnega športa ter druženje in spoznavanje nogometa. Se pa udeležujemo turnirjev na Koroškem in fantje so pri tem zelo uspešni.

Kako potekajo turnirji?

Turnir se igra na zmanjšanem igrišču 26 x 18 m, goli so veliki 2 x 1 m in se igra 20 minut, 4 na 4 brez vratarja. Na turnirju po navadi sodelujejo 4 ekipe.

Kako poteka vaš trening?

Razdeljen je na tri dele: 1. ogrevalni del, 2. glavni del, 3. zaključek in raztezanje. Pri prvem delu pripravimo telo na kasnejše napore pri treningu ter opravimo raztezne vaje, da so mišice prožne in ne pride do poškodb. V glavnem delu se dela na tehniki (podaja, ustavljanje, strelji), koordinacija (poskoki, preskoki), vaje za moč, teki, sprinti, razna gibanja z in brez žoge itd. Pri samem zaključku pa igramo na dva gola s poudarkom na kolektivni igri, v duhu »fair-play-a«, osvajanju osnovnih pravil nogometne igre (prekršek, žoga izven igrišča, prosti strel ...). Na samem koncu treninga, ki traja približno od 70 do 90 min., trikrat tedensko tudi raztezne vaje za ohlajanje ter sproščanje mišic.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

Uspešno voditi ekipo, jih čim več naučiti ter prevzeti vodenje članskega moštva.

Hvala za vašo pozornost in želimo vam še čim več uspehov z vašo ekipo!

Boštjan s sedanjo ekipo U9

Maja Oprešnik, 8. a

INTERVJU Z BIVŠIM RUDARJEM RUDNIKA MEŽICA **KARLOM SROTIČEM**

Obiskal sem svojega soseda Karlija Srotiča, ki je v času rudarjenja v Mežiški dolini tudi sam delal v rudniku Mežica in z veseljem mi je pripovedoval, kako so takrat v tistem času morali ljudje trdno delati in kakšne so bile razmere v takratnem rudniku. Kljub trdnemu delu in napornemu življenju pa je Karli zadovoljen človek in svoje veselje nad življenjem prenaša na vse okoli sebe. V pogovoru mi je zaupal veliko zanimivih stvari ter mi s tem odgovoril na moja vprašanja.

Kdaj ste začeli delati v rudniku in zakaj ste se odločili za to delo? Kako dolgo ste delali v rudniku?

Najprej sem končal triletno rudarsko šolo (od leta 1958–1961), nato pa sem istega leta dobil službo pri rudniku Mežica kot kvalificiran kopač rude. Za to delo sem se odločil zato, ker se je takrat odprla ta šola, ki je bila zelo iskana. Vedelo se je pa tudi, da bomo nato imeli delo v rudniku. Delal sem osem let. Leta 1968 sem imel v jami nesrečo in od takrat naprej sem delal v TAB-u, in sicer do upokojitve.

Kakšna dela ste opravljali v rudniku?

V rudniku sem opravljal razna rudarska dela: kopanje rude, tesarska dela, prevažanje rude. Pri delu sem uporabljal različna orodja in pripomočke: jamski voziček, vrtalno kladivo, odkopno kladivo, kramp, nečke ter motiko. Delo je bilo zelo težko, nevarno in škodljivo za zdravje.

Kako je potekal vaš delovni dan v jami?

Delo je potekalo po izmenah - 8 ur. Najprej je bil razpored dela, razpored na delovišče. Jaz sem bil kopač na odkopih in sledilnih progah. Imeli smo tudi polurno malico, ki smo si jo prinesli s seboj. Jedli smo kar na delovnem mestu, čeprav smo bili vsi umazani in prašni.

Kakšna dela pa so opravljali drugi rudarji?

Drugi rudarji so bili še tesarji, vozači, minerji. Tesarji so tesali drče, prehode, proge. Vozači so nakladali in prevažali rudo in material iz sledilnih prog in nadkopov. Minerji pa so razstreljevali, kar so kopači navrtali na odkopih in sledilnih progah.

Vi ste takrat delali v revirju Helena v Podpeci. Ali je takrat v tem kraju živelo veliko ljudi in kakšno je bilo življenje ljudi v tem kraju?

Da, takrat sem delal v revirju Helena, ki je spadal pod Rudnik Mežica. Tukaj je takrat živelo veliko ljudi, leta 1931 okoli 1100 ljudi. Življenje takrat je bilo zelo pestro. Imeli smo dvorano za gledališke igre in kinodvorano, v katero so zahajali tudi ljudje iz Črne in Mežice. Veliko smo se družili in knapi smo velikokrat obiskali tudi kakšno gostilno.

Danes sem veliko izvedel o vas in o težkem delu, ki ste ga nekoč opravljali, prav tako pa sem spoznal tudi zgodovino svojega kraja. Hvala vam za čas, ki ste si ga vzeli zame, in upam, da bom od vas še kdaj izvedel kaj zanimivega in poučnega.

Matic Vrhnjak, 8. a

»SVOJE ODLOČITVE NISEM OBŽALOVAL«

INTERVJU Z NEKDANJIM ALPSKIM SMUČARJEM ALEŠEM GORZO

Črna je znana po mnogih športnikih. Je vas s številnimi olimpijci in med njimi je tudi odličen nekdanji smučar Aleš Gorza. Nihče drug ne more odgovoriti na vprašanja o njegovi karieri in občutkih kot on sam.

Kdaj si se začel ukvarjati s smučanjem? Kdo te je pri tem spodbujal in ti bil v navdih? Opiši svoje začetke.

S smučanjem sem se začel ukvarjati pri treh, štirih letih, ko me je oče naučil prvih smučarskih zavojev in bil tudi moj prvi trener. Oče je kot bivši smučar kmalu opazil, da sem talentiran in zato se mi je povsem posvetil. Kar kmalu sva osvojila vse domače bregove, saj ni bilo niti enega, kjer mi oče ne bi postavil proge. Pri svojih petih, šestih letih pa me je prvič prijavil na tekmo za nagrado vlečnice Črna. To je bila tudi moja prva zmaga v smučarski karieri, kar je bil zadosten vzrok, da mi je oče pomagal v nadaljnji karieri. Kmalu so se zvrstila tekmovanja na nivoju takratnih pionirjev (današnjih mlajših dečkov), kjer sem nanizal vrsto odličnih rezultatov. K temu sem dodal kar nekaj naslovov državnega prvaka in to prav v tehničnih disciplinah, čeprav me je oče treniral bolj za slalomista. Prišel je čas, ko sem vstopil v reprezentanco in žel rezultate v vseh disciplinah. Vsi ti napor pa so prinesli rezultate, ki sem jih nizzal v svoji nadaljnji karieri. Spodbujala me je vsa družina, največji navdih pa so mi predstavljali uspehi naših takratnih smučarjev (Križaj, Svet) ter od tujcev Alberto Tomba.

Kdaj si prvič nastopil na tekmah svetovnega pokala? Kako si se nanje pripravljaj? Kakšni so bili občutki ob prvem nastopu na teh tekmah?

Mislím, da sem prvič nastopil na tekmi svetovnega pokala v slalomu leta 2001 v Schladmingu, sami občutki pa so malo mešani, ker je na začetku pač prisotno malo treme in strahu, potem, po več nastopih, pa ta strah skoraj izgine. Vedno smo se poizkušali pripravljati na podobnih terenih in snežnih podlagah, kot je potem potekala sama tekma.

Kako si se razumel z drugimi člani reprezentance? Si se z vsemi ujel?

Sam sem se z vsemi zelo dobro razumel in nikoli z nobenim nisem imel težav. Z nekaterimi od njih sem preživel več časa in si tudi delil sobo, z drugimi pa malo manj, kar je povsem normalno.

Kdo je bil tvoj trener, ko si začel tekmovati? Kdo pa serviser? Kako ste se dogovarjali in razumeli?

Moj prvi trener je bil oče vse do odhoda k mladincem ter kasneje k članom. Serviserjev sem imel več, najdlje pa je bil moj serviser Žiga Rosina (8 let), s katerim sem tudi dosegel največ uspehov. Razumela sva se odlično, saj sva bila super prijatelja tudi zunaj smučanja. Glede smuči pa sva tudi bila zelo usklajena. Jaz sem samo povedal, kako želim imeti narejene, on pa je potem smuči tako pripravil.

Katera zmaga oziroma uvrstitev ti pomeni največ in si je bil najbolj vesel?

Najlepše je vedno, ko si prvič v karieri na stopničkah. Zato mi je največ pomeni moje 3. mesto v superveleslalomu v kanadskem Whistlerju leta 2008.

Kaj pa proge? Ti je bila katera še posebej všeč in si si jo zaradi česa posebnega zapomnil?

Proge so zelo različne. Najbolj mi je bila všeč veleslalomska proga v švicarskem Adelbodnu zaradi velike zahtevnosti ter ogromno grbinami. V superveleslalomu pa proga v ameriškem Beaver Creeku, in sicer tudi zaradi precejšnje zahtevnosti in strmine.

Je bila katera proga tako težka, da si mogoče podvomil vase in nisi hotel startati?

Ne. Mogoče, ko sem prvič stal na startu smuka v Kitzbuhlu in je pred tem en tekmovalec zelo grdo padel pa sem ta padec videl. Takrat mi je bilo res težko, da se potem nisem hotel pognati s starta, ampak sem že takoj po njem to odmisлил in normalno odsmučal do cilja.

Prepotoval si veliko sveta. Ti je bilo kje še posebej všeč in ti je ta kraj ostal v spominu?

Res sem ogromno prepotoval in kar nekaj lepih krajev ter držav sem videl. Najlepše se mi je zdelo v Novi Zelandiji v kraju Chirstchurch, ki leži tik ob ogromnem jezeru in je res zelo lepo urejeno in prijazno mesto.

Bil si tudi koroški športnik leta. Kdaj si prvič prejel ta naziv? Kako si se ob tem počutil?

Zdaj se res ne spomnim, kdaj sem bil športnik leta, je pa to zagotovo posebna čast in sem bil tega priznanja zelo vesel.

Utrpel si nekaj poškodb. Je bilo okrevanje težko? Kako si po poškodbi prišel nazaj v formo?

Nekaj poškodb je res bilo, vendar na mojo srečo tistih res težkih skozi kariero nisem imel. Največ težav sem imel z bolečinami v hrbtu, vendar operacije nisem potreboval oziroma zdravniki niso upali napovedati popolnega okrevanja. Je pa vsaka poškodba oziroma izguba treninga moteča in nikoli se ni lahko vrniti na raven pred poškodbo, zato je takrat potrebna najprej dobra sanacija, potem pa kvaliteten trening pred nadaljevanjem tekem.

Se spomniš kakšnih posebnih trenutkov, ki so zaznamovali tvojo kariero?

Teh trenutkov je ogromno, zato bi težko izpostavil samo enega. Bilo pa je polno vsega, tako veselja kot tudi nekaj žalosti, ampak te slabše trenutke moraš čim prej pozabiti.

Svojo kariero si končal dokaj hitro, in sicer leta 2011. Zakaj?

Ker sem sam sebi rekel, da je bilo vsega dovolj. Bilo je nekaj nesporazumov s Smučarsko zvezo, imel sem slabšo sezono, kot so bile prejšnje, ter več težav z bolečinami v hrbtu. Vse naštetu je

botrovalo moji odločitvi, da je po 10 letih nastopanja na tekmah svetovnega pokala prišel čas, da to poglavje svojega življenja zaključim in se posvetim drugemu delu. In svoje odločitve nikoli nisem obžaloval.

Oče, hvala za odgovore. Obujanje spominov je vedno prijetno.

Pia Gorza, 8. a

“TRDO DELO DA PRAVE REZULTATE”

INTERVJU Z MLADO SMUČARKO NIKO OZIMIC

Nika Ozimic je mlada športnica, smučarka, ki prihaja iz rojstnega kraja Tine Maze (Črna na Koroškem). Na smučeh je prvič stala pri treh letih in smučanje je takoj vzljubila. Kasneje se je s tem začela tudi profesionalno ukvarjati.

Kako dolgo že smučaš in zakaj si se odločila za ta šport?

Smučam že 9. leto. Za ta šport me je navdušil moj brat Žan, saj ga je tudi on treniral. Pa že prej sem rada gledala smučanje po televiziji.

Kako si začela s treniranjem?

Nekega dne sem se smučala in klub je imel ravno prvi trening v sezoni. Tam je bila tudi moja sošolka Manca. Vprašali so me, če bi se jim pridružila, in bila sem takoj za. Moj prvi takratni trener je mami razložil, da sem bila z njimi ter da se moramo odločiti, ali bom trenirala. Dogovorili smo se, da bomo najprej poizkusili in se potem odločili naprej. Ker mi je bilo to zelo všeč, sem s tem tudi nadaljevala.

Kolikokrat na teden imaš trening? So naporni?

Kondicijske priprave smo imeli med poletjem štirikrat na teden, sedaj pa jih imamo trikrat, saj hodimo med vikendi in med tednom smučat; pa tudi zaradi šole. Ja, treningi so po večini zelo naporni, saj je kondicijska pripravljenost zelo pomemben del smučanja. Za treninge na snegu je pa odvisno, kolikokrat jih imamo.

Ali si želela kdaj prenehati s smučanjem?

Ja, se je že zgodilo, ampak navadno zaradi jeze, napora in razočaranja. A sem kasneje ugotovila, da moje življenje brez smučanja ne bi bilo moje ...

Kako ti uspe usklajevati šolo in smučanje?

Smučanje in šolo usklajujem tako, da ko se vrnem s treninga ali smučanja, prepisem snov, naredim nalogo, učim pa se sproti.

Ali ti ob tem ostane kaj prostega časa?

Prostega časa imam bolj malo, a ga nekaj vseeno najdem.

Kaj pa najraje počneš v prostem času?

Rada se družim s prijatelji, preživljam čas z družino, rada pa tudi tečem.

Kakšni pa so tvoji rezultati? Na katerega od njih si najbolj ponosna?

Rezultati so odvisni. Po večini sem v državnem okoli 8. mesta – lani sem tekmovala zraven deklic, leto dni starejših. Letos pa si želim boljših rezultatov, saj bom tekmovala z leto mlajšimi. Najbolj ponosna sem na 2. mesto v regijski razvrstitvi in na 5. mesto v slalomu.

Katera je tvoja najljubša disciplina?

Slalom. Definitivno.

Kdo pa so tvoji vzorniki? Si želiš kdaj postati kot oni?

Vzornikov je več. Prva med njimi je Tina Maze. Sledijo ji: Marcel Hirscher, Lindsey Vonn, Mikaela Shiffrin, Anna Veitrih ter Ted Ligety.

Kako je s podporo družine? Te spodbujajo, ko ti ne gre najboljšo?

Ja, družina mi je v veliko podporo, pomagajo mi in me spodbujajo. Ko mi ne gre preveč dobro, mi povedo, da ni vedno vse najslabše ter da ne smem obupati, saj se iz napak učimo in da ne smem obupati tik pred koncem.

Ali se v klubu dobro razumete?

Ja, v klubu se zelo dobro razumemo, tako s tekmovalci kot s trenerji. Trener nas spodbuja in nas dvigne, ko smo na tleh. Ve, da smučanje ni poceni šport, zato nam večkrat pove, da nam starši dajejo sredstva, da to sploh lahko počnemo, mi pa jim moramo vračati z rezultati. Z enim stavkom bi lahko rekla, da je moj trener tudi moj psiholog.

Smučanje je zelo drag šport. Koliko parov smuči potrebuješ?

Ja, res je smučanje zelo drag šport. Za to dejavnost je potrebnih veliko sredstev. Smuči kupimo sami. Vsak jih kupi sam, nekateri s pomočjo sponzorjev. In tudi sama sem ena izmed tistih, saj dva para novih smuči staneta 800 €, kar je res velik strošek, potrebujem pa 5 parov. Uporabljam vseh 5, od tega imam 2 para slalomskih, 2 para veleslalomskih in en par za super g.

Kaj bi počela, če bi se s smučanjem nehala ukvarjati?

Zaenkrat o tem ne razmišljam. V primeru, da bi nehala, bi se ukvarjala z drugim športom. Verjetno bi trenirala atletiko.

Hvala za odgovore. V prihodnji sezoni pa veliko uspehov in dobrih rezultatov.

Hvala.

Z Niko sem se pogovarjala ALINA SLATINEK, 8. a

POGOVOR S PECO

Le kaj bi Peca povedala, če bi znala govoriti? Stoletja že spremlja življenje okoli sebe. Pa sem jo povprašal.

Od kod prihajate, gora Peca? Kako se počutite ob plezanju ljudi po vas?

V nebo se vzpenjam sredi prelepe Koroške. Vesela sem, da sem del nje. Rada imam družbo in ljudi, ki se sprehajajo po meni. Boli pa me vsak klin, ki ga zabijejo vame, saj krušijo del mene. Počutim se, kot bi mi zlomilo roko. Žalujem za vsakim podrtim drevesom, ker se mi zdi, da me uničujejo.

Kako pa ste se počutili, preden ste postali tako obiskani?

Oh, bilo je zelo lepo. Gozdovi so bili mirni, drevje se je v vetru rahlo pripogibalo, rože so veselo čebľjale in srne so me žgečkale. Pozimi me je prekril mrzel sneg in me je kar malo zeblo. Dež me je čistil in polnil potoke, sonce me je segrelo. Ni bilo vpitja, samo veselje.

Zakaj ste dali zatočišče kralju Matjažu?

Pomagal je revnim, ljudje so ga imeli radi, zaščitil je naravo in rad je jezdil po meni. Nikoli me ni uničeval. Zato sem mu to prijaznost vrnila.

Kako ste se počutili, ko so po vašem vrhu naredili mejo in vas velik del priključili Avstriji?

Zelo sem bila žalostna. Pretreslo me je. A nisem mogla preprečiti. Slovenci ste prijazni, Avstrijci pa so postavili žičnico, kar me je zelo bolelo, uredili smučišče in zdaj vsi po meni tacajo in moje površje tlačijo. Moja lepota umira.

V mislih sem se s Peco pogovarjal Nace Srebre, 9. a.

ŠPORT

Tekmovanje Mežiške doline v malem nogometu

V skupnem seštevku treh turnirjev, ki so potekali od oktobra do decembra 2016, so naši fantje Jasmin Hasić, Nejc Obretan, Matija Kelenc, Klemen Ferčec, Patrik Napotnik, Martin Vrabič, David Fortin, Nace Košutnik in Nika Fortin zasedli drugo mesto. Na področno tekmovanje so se uvrstili le zmagovalci tekmovanja Mežiške doline - učenci OŠ Franja Goloba Prevalje.

Tekmovanje v odbojki za učenke

Po treh odigranih turnirjih Mežiške doline, ki so potekali novembra in decembra 2016, so se naše učenke: Klara Vrabič, Nika Fortin, Jera Kompan, Tinkara Mlinar, Karin Kozlar, Maruša Stane, Maja Oprešnik, Nuša Germadnik Jelen in Sara Srebre s tremi zmagami in enim porazom uvrstile na področno tekmovanje, ki je potekalo 11. 1. 2017 v Radljah ob Dravi. Z dobro igro so dekleta osvojila tretje mesto.

Področno tekmovanje v šahu

V četrtek, 15. 12. 2016, je na OŠ Vuzenica potekalo področno tekmovanje osnovnih šol Koroške v šahu. Učenci OŠ Črna na Koroškem so vsak v svoji starostni kategoriji dosegli naslednje rezultate: 3. Nace Srebre, 16. Matic Vrhnjak, 9. Bine Vončina Piko, 18. Nejc Vrhnjak, 20. Adam Pustoslemšek, 3. Kristian Pranjič, 13. Jerneja Pranjič, 16. Klara Primožič. Nace Srebre se je uvrstil na državno tekmovanje, ki je bilo 15. 1. 2017 v Kranju.

Področno tekmovanje v badmintonu

V četrtek, 5.1.2017, je v športni dvorani ŠPIC potekalo področno tekmovanje v badmintonu za učence in učenke OŠ. Našo šolo so uspešno zastopali: Dino Pušnik, ki je premagal vse tekmovalce v svoji kategoriji in osvojil 1. mesto, Nuša Germadnik Jelen si je priigrala 3. mesto, dobro so igrali tudi Anej Germadnik Gole, Matevž Rednak ter Luna Pušnik.

Področno tekmovanje v smučanju

V četrtek, 26. januarja 2017, je na smučišču Poseka na Ravnah na Koroškem potekalo področno tekmovanje v smučanju. Našo šolo je zastopalo 12 učencev in učenk. Izkupiček za našo šolo so bile **4 zlate medalje in 2 srebrni medalji med posamezniki ter 2. mesto v ekipnem tekmovanju**. Med dobitniki medalij so bili Jera Kompan, Nika Ozimic, Sara Srebre, Manca Lesjak, Johana Lesjak in Gal Oderlap. Našo šolo so zastopali še Iris Srebre, Kim Debelak, Andrej Raztočnik, Anej Gole Germadnik, Jaka Oserban in Matevž Rednak.

Rezultati nekategoriziranih starejših učencev: Sare, Mance, Andreja in Aneja so se upoštevali tudi pri ekipnem tekmovanju in naši šoli so prismočali odlično 2. mesto ter se poleg kategoriziranih učencev in učenk uvrstili na državno tekmovanje.

Državno tekmovanje v smučanju

V sredo, 15. marca 2017, je na smučišču Krvavec v prelepem sončnem vremenu potekalo državno tekmovanje v smučanju. Našo šolo je zastopalo 7 učencev in učenk. Med kategoriziranimi tekmovalci so v paralelnem slalomu Jera Kompan, Nika Ozimic in Gal Oderlap vsak v svoji kategoriji prismočali do četrtfinala in se tako uvrstili takoj za najboljšo četverico. Med nekategoriziranimi tekmovalci sta Sara Srebre in Manca Lesjak smučali izvrstno. Sara je postala državna prvakinja, Manca pa ji je delala družbo na zmagovalnem odru na tretjem mestu. Ekipo sta sestavljala tudi Anej Gole Germadnik in Andrej Raztočnik.

Tekmovanje v kegljanju

Na kegljišču v Črni na Koroškem je bilo do 26. marca 2017 organizirano šolsko prvenstvo dečkov in deklic letnik 2002 in 2003 ter letnik 2004 in 2005. Od učencev OŠ Črna na Koroškem so se za področno tekmovanje kvalificirali Andraž Potočnik, Andrej Raztočnik in Žiga Repanšek ter od deklic Nika Vračko. **Področno tekmovanje** OŠ je bilo v petek, 31. marca 2017, na kegljišču na Ravnah na Koroškem. Na tem tekmovanju sta Žiga Repanšek in Nika Vračko osvojila 3. mesto. **Državno prvenstvo** je potekalo v Celju, 14. aprila 2017. Nika Vračko se je uvrstila na odlično 10. mesto, Žiga Repanšek pa je bil 11.

Področno tekmovanje v malem nogometu za mlajše učence

Turnir v malem nogometu za mlajše učence je potekal v torek, 20. 6. 2017, na stadionu na Prevaljah v organizaciji OŠ Franja Goloba Prevalje. Turnirja se je udeležilo 7 ekip Mežiške in Dravske doline. Našo šolo so zastopali naslednji učenci: Marko Napečnik, Jernej Kamnik, Nejc Krivec, Primož Potočnik, Jošt Sedovnik, Anže Stane in Matevž Rednak. Kljub borbeni igri in veliko volje se jim ni uspelo uvrstiti v polfinale in se boriti za prva štiri mesta. T. O.

FITKOTI

V letošnjem šolskem letu smo na naši šoli pričeli z izvajanjem projekta FITKO. Razmišljali smo, kako bi izboljšali kvaliteto pouka in kako bi najlažje aktivirali, zbudili in motivirali učence. In ker imajo na otroka največji vpliv njegovi prijatelji, smo se odločili, da ustvarimo skupino otrok, ki bo med poukom in odmori izvajala vaje hitre stimulacije in drugih fit metod.

V letošnjem šolskem letu smo v skupino vpoklicali po dva otroka (fanta in punco) iz vsakega oddelka od 6. do 9. razreda, naslednje šolsko leto pa se jim bodo pridružili tudi 5. razredi.

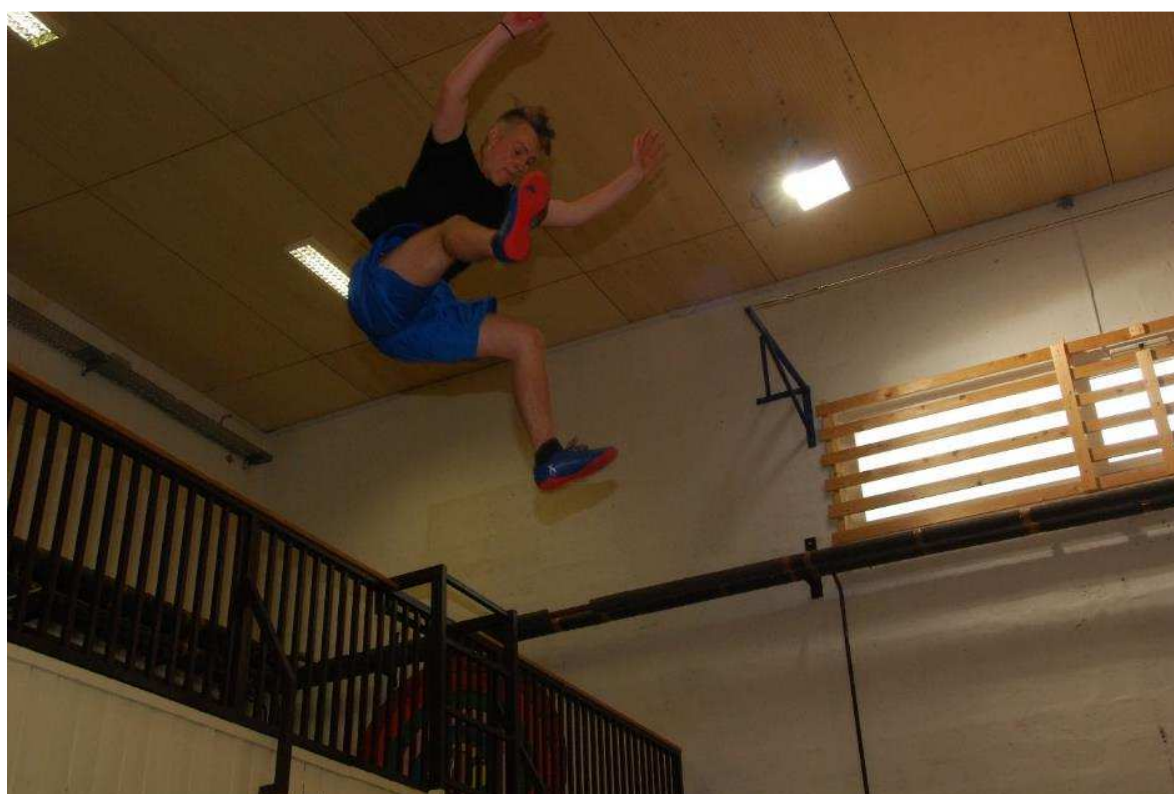

Tako smo na koncu zbrali 12 FITKOTOV, pri katerih smo iskali lastnosti, kot so energičnost, kulturno obnašanje, brez učnih in vedenjskih težav itd. Poleg njihove primarne naloge pa so naši fitkoti sodelovali tudi z vrtcem (pomoč pri nekaterih projektih) kot tudi z razredno stopnjo (poleg drugih stvari tudi vodenje in postavitve poligona za aktivni odmor).

Skupaj smo se pripravljali, učili in zabavali vsak teden po eno šolsko uro

Za konec ugotovitev, da so se FITKOTI zelo izkazali, zato se učitelja veselita dela z njimi tudi v prihodnje. M. S., T. O.

ŠPORTNICA IN ŠPORTNIK ŠOLE – JERA KOMPAN IN MATIJA KELENC

Športnica šole je tudi v šolskem letu 2016/2017 Jera Kompan. Jera je uspešno zastopala našo šolo na različnih tekmovanjih. V smučanju je na področnem tekmovanju osvojila zlato medaljo, na državnem tekmovanju pa je v paralelnem slalomu prismočala do četrtfinala in se tako uvrstila tik za četverico najboljših. Bila je pomembna članica odbojbarske ekipe, ki je na področnem tekmovanju osvojila 3. mesto, zastopala je našo šolo na atletskem posamičnem tekmovanju v skoku v daljino in se udeležila Unesco teka na Ptuj.

Športnik šole je v tem šolskem letu Matija Kelenc. Matija je tako letos kot tudi prejšnja leta uspešno sodeloval na različnih šolskih športnih tekmovanjih in prireditvah. Spretno in borbeno je zastopal našo šolo na tekmovanjih v malem nogometu, kar štirikrat se je udeležil Unesco teka na Ptuj, na področnem posamičnem tekmovanju v atletiki je uspešno zastopal našo šolo v skoku v daljino.

Jera in Matija sta vzorna športnika tudi pri pouku, navajena na red, upoštevata pravila, znata varno ravnati s športnimi orodji in pripomočki. Oba sta se odlično izkazala tudi v vlogi FITKOTA. Zmeraj sta bila polna idej in energije, vedno pripravljena priskočiti na pomoč ter se vsake aktivnosti lotila z verno in odnosom, ki je lahko vzgled tudi ostalim.

PRVE SMUČARSKE ZAVOJE SEM DELALA NA ISTEM BREGU KOT TINA MAZE

Že od malih nog sem veliko časa preživela na bregu za našo hišo, in sicer na črnjanskem smučišču. Tam me je oče učil smučanja - na taistem bregu, na katerem je svoje prve smučarske korake naredila tudi najboljša smučarka vseh časov, naša Tina Maze. Bila mi je navdih. Vsak njen zavoj na smučeh je bil nekaj posebnega. Zdel se je tako preprost, a temu še zdaleč ni bilo tako. Za vsak tak izjemno izpeljan zavoj, ki ga danes občuduje ves svet, je bilo potrebno veliko odrenanja, truda ter ogromno vztrajnosti. Vse to je Tina pripeljalo do odličnih rezultatov in svetovne prepoznavnosti. Tudi do tega, da se danes o njej piše knjiga.

Tina gledati na televizijskih zaslonih je precej drugače, kot pa jo srečati v Črni. Zaradi uspešne kariere je prišla v domačo vas predvsem v času poletja, ko ni bilo tekem, in pa seveda vsakič, ko smo ji pripravili sprejem. Teh je bilo toliko kot njenih uspehov. Veliko! Vsak je bil poseben in vsak po svoje tudi drugačen. Zbrali so se ljudje iz kraja, bližnje in širše okolice in tudi iz oddaljenih krajev Slovenije. Podporo so ji prišli izreči znani glasbeniki, športniki in politiki. Vse to so spremljale televizijske kamere in novinarji. Sprva je bilo nam, domačinom, to nekaj novega, a kaj kmalu smo se navadili na ves ta vrvež in skoraj ni bilo več poročil, v katerih ne bi bila omenjena naša vasica. Celo dve novi tabli imen kraja smo dobili, najprej Srebrna in nato še Zlata na Koroškem.

Po eni strani nam je Tina zelo blizu, a tudi daleč, saj so jo njeni uspehi popeljali v širni svet. Popeljali pa niso samo nje, temveč tudi nas, ko smo na vsaki tekmi sedeli pred televizijskimi zasloni in dihali skupaj z njo. V svet je ponesla tudi našo majhno vasico, ki je zaradi nje postala prepoznavna. Prav zato bi moral biti vsak Črnjan ponosen nanjo.

Včasih razmišljam, zakaj smo doma v tako majhnem kraju, ko pa bi lahko bili iz mesta. A nato se spomnim, da je Črna nekaj posebnega. Tu smo doma trmasti, a prijazni ljudje, tu je veliko čudovitih planin in hribov, za katere se zdi, kot da nas s tem, ko nas obkrožajo, varujejo.

Marsikdo reče, da smo doma na koncu sveta, mogoče res, a naš konec sveta je prekrasen. Tudi zato, ker je tu doma naša Tina.

Una Lupša, 8.a

(Zapis, ki ga je uporabil Vito Divac v knjigi o uspehih alpske smučarke Tine Maze: Jaz. Tina.)

ZLATA LISICA 2017

Na povabilo ekipe Team to aMaze so se v soboto, 7. januarja 2017, učenci OŠ Črna na Koroškem udeležili poslovilne tekme na Snežnem stadionu v Mariboru na 53. Zlati lisici. Uspešno so kljubovali mrazu, saj so zjutraj odrinili od doma pri minus 14 stopinjah Celzija. Na glavo so si nataknili znamenito vijoličasto kapo čokolade Milka, v roke pa vzeli zastavice in tako glasno navijali ne samo za Črnjanko Tino Maze, eno najboljših smučark sveta, ampak tudi za ostale slovenske veleslalomistke. Tako so primerno počastili slovo lokalne junakinje Tine Maze od smučarske kariere.

Učenci OŠ Črna na Zlati lisici

ZDRAV ŽIVLJENJSKI SLOG

Tudi v letošnjem šolskem letu smo izvajali projekt Zdrav življenjski slog. Udeležba je bila solidna, sploh pridno so ga obiskovali učenci nižjih razredov. Tudi nekoliko zaradi zasedenosti telovadnice smo večkrat preživeli uro na prostem v naravi in na šolskem igrišču. Kot vsako leto smo tudi letos poskusili vnesti in prikazati kakšen nov šport, predvsem pa jih vzpodbuditi h gibanju in aktivnemu preživljanju prostega časa. Med zimskimi počitnicami smo se skupaj odpravili tudi na smučišče, kamor smo vabili tudi tiste, ki so nekoliko manj vešči bodisi na smučkah kot tudi na snežni deski. Skupaj smo se družili, zabavali in igrali celo leto in upam, da se bomo v enakem ali še večjem številu tudi v šolskem letu 2017/2018. M.S.

V GASILSKEM DOMU

S sošolci smo v mesecu oktobru obiskali gasilski dom, saj je takrat mesec požarne varnosti. Gasilci so nas prijazno sprejeli in nam povedali veliko zanimivih stvari o njihovem delu.. Najprej so nam razkazali avtomobile, ki jih uporabljajo pri svojem delu: cisterno, vozilo za gozdne požare, vozilo za notranje požare in kombi. Vsi so rdeče barve, ker je to barva gasilcev. Opremljena so z orodji, ki pomagajo pri gašenju. Povedali so nam, da pri večini požarov uporabljajo cevi in motorne črpalke za vodo. Sledil je prikaz reševanja v gorah. Iz gasilskega doma so potegnili vrv in jo privezali na gasilski avto. Po njej so se spustili trije sošolci. Pokazali so nam tudi gasilske uniforme. Njihova oprema je zelo težka, saj tehta štirideset kilogramov. Na koncu so nam pokazali, kako pogasimo požar, če nam zagori olje na štedilniku. Z obiskom pri gasilcih sem izvedel veliko novega in zanimivega.

Dino Pušnik, 4.a

Risba: Blažka Kogelnik, 7.b

DIVJA JAGA

Tako je bilo. V revni hiši v Koprivni sta živela mož in žena. Imela sta enega sina, z imenom Peter. Nekega dne sta oče in sin odšla v Črno po sladkor in sol. Ko sta se vračala, sta se napotila v gostilno. Usedla sta se in naročila pijačo. K mizi je prisedel očetov dober prijatelj. Pogovor se je zavlekel dolgo v noč, zato se je Peter odločil, da bo šel sam domov k mami, da je ne bo skrbelo, kod hodita.

Bilo je zelo temno, zato si je svetil s staro petrolejko. Kar naenkrat pa je ugasnila. Zapihal je močan veter in zabliskalo je, kakor da bi se pripravljalo k nevihti. Peter se je zelo ustrašil, zato se je hitro skril za spodnji rob ceste. Pričelo se je glasno lajanje, cviljenje in renčanje. Fant je kmalu vedel, da gre za divjo jago, saj je o tem slišal pripovedovati pokojno babico. Srhljiv zvok se mu je vedno bolj približeval. Peter pa je pogumno sklenil, da se je ne bo bal, saj ni nič drugega kot le prikazen. Zato je hrabro stopil na cesto in jo pričakal. Divja jaga ga je zagledala in mu privršala naproti. Dvignila je sekiro, da bi mu jo zasadila v hrbet. Fant pa je sekiro hitro in močno prijel ter dejal: »Mar nisi vedela, da se s sekiro seka drva, ne pa nedolžne otroke?!« Divja jaga se je tako razjezila, da se je napihovala in napihovala in razpočila. Nastala je prava eksplozija. No, tako je nastala dolina, v kateri je sedaj Šmelc. Fant je od veselja zalučal sekiro v goro Peco in jo tako obogatil z rudami, da so jo leta kasneje kopali črnjanski rudarji. Skromen fantič je, ne da bi vedel, kaj je storil, odšel domov, legel v posteljo in sladko zaspal. Ob tej dogodivščini je spoznal, da lahko premagaš vsak strah le, če se z njim soočiš.

Miha Polanšek, 9. b

ZAKLETE DUŠE IZ TELEFONA

Dandanes je veliko mladine na telefonu. Ena med njimi je naša Jera, ki si vedno tišči telefon k ušesu. Z njim je hodila gor in dol po Črni pa vse do Koprivne in Javorja. Nekega dne se je sprehodila do vragove peči v Ludranskem Vrh, sedla na klop ob skali in igrala igrice na telefonu. Nenadoma je na svoji levi začutila temačen, srhljiv izdih. Pogledala je naokrog, ampak videla ni ničesar. Obrnila se je na desno in pred njo je stalo bitje, podobno človeku, v resnici pa je bila to zakleta duša, ki je strašila ljudi po svetu. Ko enkrat človeka dobi, se je ne znebiš niti v grobu. Jera tega ni vedela, pa je veselo igrala igrice naprej in slonela na telefonu.

Čudno bitje jo je najpogosteje obiskovalo ponoči, saj se je zbujala zaradi hrupa, dotikov in izdihov, a se te pošasti tudi podnevi ni mogla znebiti. Jero je bilo tako strah, da je pomislila, da je hiša zakleta, zato se je odselila, ampak ni bilo bolje. Poiskala je pomoč pri stari ženici, ki se je ubadala z duhovi. Žena je začela z odstranjevanjem duhov, a jo je nenadoma nekaj zgrabilo za vrat in močno porinilo na tla. Tako močno se je udarila v glavo, da je izpustila dušo.

Jera pa je posumila, da je kriv telefon. Toda zakleta duša jo je še naprej strašila, tako da je pristala na psihiatriji. Zaradi strahu in dolgčasa je napisala zgodbo o tem. Njena knjiga je postala uspešnica, toda bralci niso verjeli, da je to napisano po resničnih dogodkih. Jera je zaradi bolezni umrla in z njo tudi njena zgodba.

Telefoni lahko imajo čudno negativno moč.

Maruša Stane, 9. b

KUGA 'ČRNA SMRT'

Od vasi do vasi se je sprehajala Črna smrt. Tako so jo imenovali, ker je nosila črno pregrinjalo in ko je prišla v telo, so se pojavile črne pike. Vse duše umrlih je shranila v majhno stekleničko.

Kuga je vedno pobijala in iskala nove žrtve, saj se je hranila z dušami. Pobila je vse, ki jih je srečala, dokler ni prepotovala sedem držav in prišla do rovov podzemlja Pece v Žerjavu. Tam pa so se ji uprli perkmandeljci. Najprej so se z njo borili le žerjavski škratje, ker pa je bila kuga tako zelo močna, so jim na pomoč prišli še črnjanski perkmandeljci. Skupaj so se borili kar sedem let. V vojni s kugo je padlo ogromno gorskih škratov, a na koncu so le premagali tega odvratnega sovražnika, ki je njihovim bratom povzročal glavobole, črne pike po telesu in še kaj hujšega. Perkmandeljc je s čarobnim lokom, narejenim iz upogljivega smaragda, ustrelil kugo v oko i leta se je razletela na milijone koščkov ter odšla v podzemlje. Perkmandeljca, ki je ubil kugo, so častili kot velikega junaka. Njegovega imena pa nikoli niso izdali, saj se je pojavil le, ko so ga nujno potrebovali.

V spomin na padle so perkmandelci postavili križ v Žerjavu; stoji 200 m nad mostom, kjer je padla kuga. Še danes se govorijo zgodbe o tem. In še dandanes se ne ve ime junaka, ki je rešil ves svet.

Nejc Obretan, 9. b

NAGRADNO POTOVANJE

Pred dobrima dvema tednoma je prišel ati iz službe domov in v rokah držal veliko belo pismo, naslovljeno name. Redkokdaj prejmem kako pošto, zato sem bila še toliko bolj presenečena in začudena. Gledala sem pismo in ga vrtela v rokah, dokler mi ati ni rekel: »Ja kaj pa čakaš? Ga ne boš odprla? Le daj, saj smo vsi radovedni, za kaj neki gre.« S tresočimi rokami sem odprla kuverto in v začudenje cele družine ven potegnila debel turistični katalog, zraven pa je bil priložen manjši list z naslovom znane turistične agencije. Trikrat sem ga prebrala, pa nisem mogla verjeti, kakšna sreča me je doletela. Sporočali so mi namreč, da sem njihova srečna nagrajenka. Računalnik me je ob njihovi 25-letnici obstoja izžrebal za sanjsko potovanje po državi v priloženi zloženki. Vsi so od veselja skakali in me objemali, jaz pa temu še zmeraj nisem mogla verjeti. Ati je takoj poklical agencijo in gospa na drugi strani mu je povedala, da je vse skupaj res. Najbolj vesela novica pa je bila, da sem v žrebanju zadela nagrado za celo družino! Po prvih trenutkih presenečenja smo si takoj razdelili naloge, kaj bo kdo moral pripraviti, saj je bil odhod avtobusa načrtovan že za naslednji dan.

Še v temi smo vstali in se odpeljali do avtobusa, ki nas je že čakal. Udobno smo se namestili in čez nekaj časa prestopili mejo. Turistična vodnica nam je prijazno razložila načrt petdnevnega izleta po Avstriji. Prvi in drugi dan smo preživeli v čudovitem hotelu na bregu Vrbskega jezera. Vreme je bilo sončno in toplo, zato sva šli z mamom plavat, ati in brat Dino pa sta strastna ribiča in sta šla raje ribarit. Tretji dan smo se pripeljali v Salzburg in v hotelu Mozart preživeli nepozabne trenutke. Postregli so nas z Mozartovimi kroglicami, po celem svetu znanimi salzburškimi čokoladnimi kroglicami. Dan v tem mestu, ki slovi tudi po soli, je kar prehitro minil. Naslednja naša postaja je bil ledenik Kaprun, kjer smo si privoščili prijetno poletno smuko. Že zvečer smo mimo Linza krenili proti Dunaju, ki smo si ga naslednji dan ogledali. Obiskali smo palačo Schoenbrunn, zabaviščno kolo Prater in katedralo sv. Štefana. Počasi smo postajali lačni, zato smo se v prijetni senci stare gostilne okrepčali s pristnim dunajskim zrezkom, za slaščico pa poskusili značilno sacher torto. Pozno zvečer smo se poslovili od avstrijske prestolnice in se odpeljali proti domu. Enakomerno brnenje avtobusa me je hitro uspavalo.

Zbudila sem se v svoji sobi in vse okrog mene je bilo kot po navadi. Torba za šolo me je čakala kot vsak dan, Dino me je dražil kot vsak dan, tudi ati in mama sta naju z bratom preganjala kot vsak dan. Vse je bilo kot vedno enako. Le o izletu po Avstriji ni bilo ne duha ne sluha. Kar malo žalostna sem postala, ko sem ugotovila, da so bile to le sanje. Ampak lepe in skoraj resnične ...

Luna Pušnik, 7. a

MEŽA, NA POTI NIČ TE NE USTAVI

Si kratka, a prečudovita reka,
ki v Dravo dolgo se izteka.
Mimo krajev naših tečeš,
prav tiho si in nič ne rečeš.

Počasi vijugaš po naši dolini,
v strugi kamnje je po večini.
Redkokdaj prestopiš bregove,
a včasih podiraš zidove.

V mesečini se bleščiš,
prav lepo dišiš.
V toplih dneh nas ohladiš,
moškim pa pivo hladno narediš.

Nisi prav nič globoka,
struga tvoja ni široka.
Ko tečeš proti Dravi,
na poti nič te ne ustavi.

Klara Vrabič, 9. a

ODSEV

Mogočno se dviga gora v nebo,
a kaj, ko za temnimi oblaki ji je hudo.
Nihče ne vidi njene lepote,
ona pa uživala bi od bohote.

Gozdovi so lepši od nje,
a gora tega ne ve.

Priskoči jezero ji na pomoč,
v njej se vidi odsev plavajoč.

Gole skale v zrak štrle,
gozdovi pa z zelenjem predstavljajo se.

Svit Krumpačnik, 8. a

MISLI SEDMOŠOLKE

Najstniki nismo več otroci, sedaj smo mladi,
težave so se začele, a kos bomo vsaki,
starejšim upiramo se radi.
Mozolji, prepiri in še kaj,
ne moremo več v otroštvo nazaj.
Se s starši ne strinjam in zaloputnem z vrati,
to moti jih zelo, a meni se fučka za to.
Ljubezen, ljubezen, nimam je še,
a mislim, da tudi ta približuje se.

Nevenka Mičić, 7. a

MLADI SMO SITNI KOT OBADI

Še pred letom smo se zunaj igrali vse dni,
sedaj pa le tipkanje po ekranu telefona nas zasvoji.

Nikoli preveč, nikoli premalo,
biti mlad, je kot bi se igral s šalo.

Vredno je le, da se imamo radi,
čeprav morda smo sitni kot obadi.

Nas ne razume nihče,
stari ne vedo, kako biti zaljubljen je.
Vsi so tečni, da na telefonih sedimo preveč,
ah, kaj narediti, sanje so preč!

Kot majhni sanjali smo,
a padli v kruto resničnost krepko.
Malo smo že odrasli, a ne preveč,
nič ne moremo storiti, otroštva ni več!

Luna Pušnik, 7. a

Še pred letom bila sem pridna in fina,
ubogljiva deklina,
sedaj pa postala sem sitna in jezikava,
skoraj kot očetova mama.

Zadnjič sem na obrazu dobila mozolj,
mami se to ni zdelo nič, meni pa dovolj,
skoraj sem srčni napad dobila,
ko se mi je ta grozota na licu naredila.

Očetu se je na glavi pojavil siv las
in takoj sem mu povedala na glas,
da je star, sem mu v obraz zabila,
vrata so se takoj v steno odbila.

V šoli sem ob nekem fantu princesa, ki spi,
ki čaka, da jo nekdo s poljubom zbudi
in metuljčke v trebuhu naredi.

A odraščanje ni pravljica, to niso sanje,
to je 'real life', kot imamo mladi besedo zanje.
Pomembno je, da imamo prijatelje prave
še iz vrtca in prejšnjega razreda,
le-ti z nami bodo ostali,
tudi ko bomo sivi in stari.

Johana Lesjak, 7. a

PECA VABI

Že na začetku poti se veselim,
ko v njene vrhove strmim.

Vsa bogata in visoka stoji,
ko s svojimi vrhovi proti nebu hiti.

Povzpnem se nanjo
in slišim, kako ptički pojo.

Kdor se vzpenja po njej,
začuti lepoto narave in občuduje njene darove.

Za vedno v spominu ti ostane,
tega ti nihče ne vzame.

Gorski zrak te čisto spremeni
in čudovito košato drevo ti spregovori.

Vabi te na svoje planjave,
vabi te med svoje dišave.

Sara Srebre, 9. a

TRAVNIK

V dolini zeleni
košato drevo stoji,
prelepa češnja
tam zori.

Ob osamljenem kozolcu
več nikogar ni,
ki delal bi,
le potka mimo beži.

Tja na travnik zeleni te pot popelje,
vabi te cvetje dreves,
a vrača se nihče
ne več.

Pia Gorza, 8. a

LJUBEZEN JE BOLEZEN

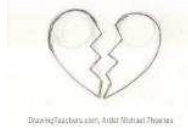
Ljubezen je bolezen,
ki ustaviti se je ne da,
a če dva res imata se rada,
potem zanju ni meja.
Ljubezen je bolezen,
ki doleti te, kdo ve kdaj,
ko prideš v najlepši kraj,
najboljši raj,
največji seraj ... *Nika Ozimic, 8. a*

LJUBEZEN

Kako se ljubezen piše,
z eno besedo
ali kar z dvema?
Nisem superman in
pesmi mi ne grejo.
Poznam pa rože in
nežne besede,
ki lahko vodijo do poljuba.
Problem?
Ne vem,
kateri vrag me je prijel,
a srce samo k tebi
hoče. *Amir Novalić, 9. a*

NAJSTNIKI

Šola.
Ne ljubi se mi več
Lenoba 24/7.
Noge na stolu.
Možgani na paši.
Ocene letijo,
se ne iskrijo.
Ljubezen nevarna?

Huda bolezen.

Anže Bogataj, 9. a

OBSOJANJE

Obsojanje po izgledu.
Rasizem postane težava.
Perfekcija je le iluzija.
Nihče ne more biti popoln.
Hinavstvo postane težava.
Ljubica, nisi ti grda, družba je.
Osamljenost. Posmeh. Zaničevanje.

Karin Kozlar, 9. a

SPET TA ŠOLA

Spet ta trojka,
spet ta dvojka
v glavi zmeraj mi roji,
vsi pesniki na steni
pa v grobu se vrte.
Ko zjutraj vidim šolo,
za vse dol mi visi,
saj volja za učenje
ob pogledu nanje se izgubi.

Andraž Potočnik, 9. a

ZIMSKA OLŠEVA

Pot smo začeli zgodaj zjutraj v mrzlem sončnem jutru, in sicer pri kmetiji Pečnik v Koprivni.

Obul sem turne »pancerje«, pripel smuči, si nadel nahrbtnik in se odpravil. Sprva je pot bolj položna in obdana z gozdom, nato pa se začne vzpenjati. Po malo manj kot uri hoje sem prišel na travnik, obsijan s soncem. Takrat mi je pot prekrizal beli zimski zajček. Ucvrl jo je, da ga le ne bi ujel. Narava je bila naravnost čudovita. Čutil sem, kako se mi pluća polnijo s svežim zrakom. Pot je postajala zelo strma in težka, a vseeno prijetna. Ko sem se bližal vrhu, so me spremljale mogočne skale, prekrte s snegom. Z vrha pa lahko občudujemo razgled na sosednje vrhove. Čeprav me je pot utrudila, se je splačala zaradi tako lepega razgleda. Preoblekel sem se in se spustil v dolino. Smuka po mehkem pršiču je bila prijetna. Na desni sem med potjo opazil trop košut.

Zelo sem se utrudil, a domov sem prišel poln novih moči.

Anže Bogataj, 9. a

SPOZNANJE

Priznam, da se nikoli nisem ozirala za invalidi in tudi zanimali me niso. Dokler ...

Dokler nisem na morju spoznala dekleta na invalidskem vozičku. Bila je tudi brez ene roke. Nisem se odvrnila od nje in nisem delala razlik, saj si tega pač nihče ne zasluži. Postala je moja prijateljica. Ob druženju z njo sem spoznala bridko resnico, kako težko je njeno življenje. Ves čas mora imeti ob sebi nekoga, da ji pomaga. Tudi jaz sem ji pomagala, kolikor sem le mogla. Smilila se mi je. Ugotavljala sem, kako sem srečna, da nisem na njenem mestu.

Od tistih nekaj dni druženja z njo gledam na invalide drugače. Opazim jih in spoštujem v njihovem prizadevanju. Ko pa slišim, da se ukvarjajo tudi s športom in da v svojih kategorijah dosegajo dobre rezultate, pa moram biti ponosna nanje. Koliko napora je potrebnega, da ne obupajo in da gradijo svojo samozavest.

Sara Srebre, 9. a

Risba: Ana Petrič, 7. b

PRVOŠOLCI OB KONCU ŠOLSKEGA LETA

VŠEČ MI JE BILO KO SMO SE
UČILI ČRKE IN KO SMO IMELI
DOMAČO NALOGO. LARA KAMNIK

LARA KAMNIK

JAZ SEM RADA
HODILA V PRVI
RAZRED.

VANJA POTOČNIK

✓ PRVEM RAZREDU
MI JE BIL NAJBOLJ
VŠEČ NA ZIMOVANJU.

JOŠT

✓ PRVEM RAZREDU MI JE BIL
VŠEČ KO SMO IMELI ODMOR.
DAVID

TIK PRED POČITNICAMI ...

Oba oddelka OPB sta v mesecu aprilu in maju sodelovala v likovnem natečaju **USTVARIMO SVOJ MORSKI SVET**. Iz različnih recikliranih oz odpadnih materialov smo ustvarjali morski svet, kot si ga mi predstavljamo. Delo je bilo ustvarjalno, zanimivo in sproščujoče. Nastali so čudoviti skupinski izdelki, ki krasijo našo šolsko avlo. Seveda pa se vpleteni in sodelujoči nadejamo tudi kakšne nagrade. M. P., M. K.

Devetošolci na izletu v Gardalandu

Risba: Jernej Kamnik, 7. b

STEZICE

e-glasilo OŠ Črna na Koroškem

Uredniški odbor: učenke 7. a

Mentorica: Irena Greiner

Datum: junij 2017

Risba na naslovnici: Ana Petrič, 7.b